

Előfizetési ár:
 Egész évre . . . 6 frt — kr.
 Félévre . . . . 3 frt — kr.
 Negyedévre . . 1 frt 50 kr.
 Lelkészeknek és segédlelkészeknek, tanítóknak, kisebb fizetésű hivatalnokoknak és tanulóknak negyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

KORUNK

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

A MAGYARORSZÁGI KATHOLIKUS LEGÉNY-EGYLETEK KÖZLÖNYE.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
 és kiadóhivatal:
 BUDAPEST,
 IV. szarka-utca 5. szám.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Meleg napok.

„Wo viel zu wagen ist, ist viel zu wagen“
Platen.

Lehetne-e másról a szó, mint a főrendiház törvényjavaslat vitáiról?

Ez érdekel mindenkit, politikust és nem politikust; minden magyar embert. Figyelemmel kísértük és kísérik mi is e vitákat, melyekről eddig legalább azt állíthatjuk, hogy nem szenvedélyvel, hanem tárgyilagossággal tartva.

Mindenesetre már ez is haladás, ha a multkori skandalumokra gondolunk.

De nem is lehetne másként. A főrendiháznak mint felsőháznak szervezése korszakot alkotó műnek fontosságával bír, ha t. i. sikeresen lesz keresztül vevve.

Ha már egyáltalán az ujtás mániája megszállta szegény országunkat, ám legyen, . . .

Csak hogy attól lehet tartanunk, hogy az nem lesz ujtás, szervezés, alkotás, hanem egyszerűen *kortesspolitika*, a kormány rézéről.

Hisz mit akar a kormány? megszoritani a főrendiházat ősi rendi jellegéből!

A kormány, melynek jellemző tulajdona a határozatlanság, színtelenség, a felső ház reformját is ilyen formán akarja keresztül vinni.

Azt mondja, ne legyen a leendő felsőház sem demokrata, sem képviselői alapon nyugvó, sem a törvényhozásnak független képviselője, hanem . . . azt nem mondja meg, talán maga sem tudja!

Nincs jogunkban, hogy érdemleges politikát folytassunk, de őszinte véleményünket azt hiszük így is adhatjuk és nyíltan kijelenthetjük, hogy a kormánynak ezen törekvése nem egyéb merényletnél alkotmányunk ellen, mely megfosztja eddigi függetlenségétől törvényhozásunk egyik főtenyezőjét.

Az új felsőház véleményünk szerint ismét csak a kormányhatalom engedelmessé bábjainak adna működési teret, (Van már pedig elég!)

E reformnak gyászos következményeként a nemzeti szellem elölését látjuk, mely által alkotmányos szervezetünk alapja meg lesz ingatva.

Az ilyen átalakítás ellen küzdenie kell az ellenzéki pártoknak tekintélyük egész súlyával, hogy alkotmányunk szelleme megóva maradjon.

Adja Isten, hogy készen legyenek azok, kik hivatalba vannak alkotmányunk szellemét megőrizni és ne feledjék Burke mondását: „Public life is a situation of power and energy; he trespasses against his duty who sleeps upon his watch, as well as he that goes over to the enemy.“ Thoughts on the cause of the present discontents.

„A nyilvános (politikai), élet hatalmat és erélyt követel, aki őt helyén el alszik, ép úgy vétkezik, mintha az ellentáborába szökne.“

Kador Sándor.

A család és az iskola.

A mult héten az országgyűlésen több képviselő szólalt föl oly irányban, hogy az iskolákban kivált a népiskolákban, rendkívül el van hanyagolva a vallás-erkölcsi nevelés, s ez az oka a nagymérvű erkölcstelenségnek.

Nagy vád ez uraim, melyhez sok szó fér! Jellemző azonban e vádban, hogy különösen a katolikus hit és erkölcs oktatás ellen irányul. Pedig egyedül a katolikus egyház az mely leginkább szívében hordja a hit és erkölcs oktatás ügyét, egyedül a katolikus egyház az mely a paedagogia követelményeinek tekintetbe vételével a tiszta vallást a tiszta erkölcsöket hirdeti és tanítja.

A protestans felekezeteknél a főelv a zsolttárok hemagoltatása, a zsidóknál a hitoktatás helyett a zsidó írás tanításra vannak különös tekintettel, Hol itt az igazi vallás-erkölcsi oktatás?

Kétség kívüli tény azonban az, hogy társadalmunk az erkölcsi hanyatlás legmélyebb fokán áll, kétség kívüli tény az, hogy bármerre tekintve, mindeütt csakis a bűn nyomaival találkozunk, de minden alapot nélkülöz ama állítás, hogy mind ennek oka az elhanyagolt vallás-erkölcsi oktatás.

A pap, a tanító átérzve hivatásának magasztosságát, működését különösen arra irányítja, hogy növendékei igazán vallásosak, tiszta erkölcsűek legyenek; mert hisz ma midőn az oktatónak egyedüli fegyelmi eszköze a gyermekek erkölcsi érzületére való hatásban rejlik, az oktató érdeke kívánja, hogy ezen erkölcsi érzület erős és tiszta legyen. Ennek ellenkezőjét állítani vakmerőség.

A hitoktató, a tanító működése tehát különösen az erkölcsi érzület kifejlesztésére és erősbitésére irányul, csak hogy az élet a szülői háznál, a nyilvánosságban éppen ellen-

kező irányban hat a gyermeki kedélyre és szívre, mely ellenhatás szüli a bajt.

Egy esetet tudok a közel multból, hogy egy előkelő hivatalnok az „Egyetértés“ pontos részletes és kimerítő tudósításait Mailáth gyilkosairól, fennszóval olvasta föl 7 éves fiacskájának, értelmezve azt a mi a gyermek tudáskörét még meg nem haladta. Vannak tehát a művelt szülők között is olyanok, kik formaliter szándékosan vezérik gyermekeiket a bűn ösvényére.

Ma kísértse meg a tanító a testi büntetésnek csak klsmérvű alkalmazását, az e kizárólagos jogára rendkívül féltékeny szülő — ha az eset tudomására esik — a legsértőbb szavakat üzengeti a tanítónak a többi növendékek által,

Igy tehát maguk a szülők hátráltatják a tanítót munkájában — megtámadják a tanító személyét, aláásak tekintélyét, tönkre silányítják munkájának eredményét. Ily körülmények között, ily helyzetben, kárba vész a tanító minden fáradsága, minden jóakarata.

Tanusítson tehát a család más modort a nemzet csakély fizetésű napszamosai a tanítókkal szemben, legyen meg a kellő párhuzam, a kellő egyöntetűség az iskolai és a családi nevelés között, akkor nem eshetünk kétségbe, a jövő nemzedék erkölcsi élete fölött.

Eperjessy István.

Katholikus legényegyleti ügyek.

Évi jelentés és megnyitó beszéd a kalocsai katolikus legényegylet 1885. évi közgyűlésén.
 (Folyt.)

Az alapító és tiszteletbeli tagok a jövő évre is mind maradnak: de már a többinél némi változás állott be. A pártoló tagok közül meghalt 2, visszalépett 8, s így maradt 274, kiknek számát azonban töéekedni fogunk 300-ra felvinni. Sokkal nagyobb a változás a rendes és rendkívüli tagoknál. A létszám ezeknél állandó hullámvásznak volt kitéve, s míg 50—60 tag vándorútra kelt, hogy szakismereteit új kincsekkel gazdagítsa, addig más 50—60 érkezett, úgy hogy az összes beírottak száma 205 volt. Ebből ma 82 tagja van az egyletnek! Kezdetben t. i. igen nagy számmal jelentkeztek a tagok, s ez dicséretére legyen mondva az iparossegédeknek! később azonban, midőn tapasztalták, hogy a tagdíj fizetésén kívül itt rend. fegyelem, valóságosság s erkölcsösség is kívántatik: az idősebbek jó része — valami 30—35 — magától elmaradt. Mások, (valami 15—20) időközben behívtak a katonasághoz; valami 50 tag, mint említém, más városba utazott: 25 tag, miután a havi fizetéseket ismételt elnöki megintés dazára sem róttá le, az alapszabályok 20-ik §-a értelmében kitörölte-

tett, 2 meghalt, 2 az egyleten kívül történt veszekedés, másik két tag pedig más okból kizárattott. Mindezek után maradt 82 tag, kik jobbra 18—20 éves ifjak s kiknek dícséretére legyen mondva, hogy az egyletet is szorgalmasan látogatják, ahhoz egész lelkesedéssel is ragaszkodnak.

Hogy e szám az új 1885-ik évben gyarapodjék s lehetőleg megkétszereződjék, az főleg iparos-mestereinken fordul meg. Vannak iparosok, s ezeknek hálás köszönettel is tartozunk, kik egyenesen megkivánják segédeiktől, hogy az egyletnek tagjaivá legyenek. Minél nagyobb lesz az ily iparosok száma, s minél többen fognak így vagy más módon segédeikre hatni: annál jobban fog azok száma szaporodni, kik egyletünk szellemi, erkölcsi és anyagi jótéteményeiben részesülnek. Városunkban még valami 100 oly iparos-segéd van, ki nem tagja az egyletnek. Vajha az új évben ezeknek legalább egy része belátná, mily előnyöket nyújt számukra az egylet, s vajha legalább egy része sorakoznék azon zászló alá, melyre azon keresztény elvek és erkölcsök vannak írva, melyek az egyeseket, a családokat és a társadalmat egyaránt és egyedül boldogítják.

2. Mi volt ily előzmények után a pénztári állapot, mik voltak a bevételek és a kiadások?

Bevételekről s jövedelmokről levén szó, itt elsősorban főnkelt szellemű főpásztorunkról, dr. Hajnald Lajos bibornok-érsek uró eminentiájáról kell megemlékezni. Kinek fejedelmi bőkezűségét a haza s egyház oltárára tett milliók minden emberi nyelvnél ékebben hirdetik; kinek kifogyhatlan áldozatkészége főleg egyházmegyéje híveit és ezek közt elsősorban s túlaradó mértékben székvárosa kedvelt lakóit segíti és támogatja; s kinek nemesen érző szíve minden dobbanásában azon őszinte szeretet lángjai dobognak fel, melylyel ő, midőn minden percze a munkának van szentelve: a becsület munkának és munkásnak nemcsak szellemi, de anyagi jóléte iránt is viseltetik.

E nagyevű, ország- s világ-szerte ünnepezt főpásztor az első felszerelésre adott

300 frt adományával s évi 300 frt segélyének biztosításával tette a szervezkedést is lehetővé, az egylet fennállását is biztossá, úgy hogy az egylet megerősödését és fináncziális ügyeinek rendezettségét elsősorban és főleg neki köszönhetjük.

Ő eminentiája után a nagyszámú alapító s pártoló tagoké az érdem, hogy a jelen évben annyi czímen felmerült rendes és rendkívüli kiadásokat fedezhették. Az alapító tagoktól ugyanis befolyt tőkében: 466 frt 50 kr.; kamatokban 3 frt 60 kr. a pártoló tagoktól 228 frt; a rendes és rendkívüli tagoktól pedig: 173 frt 76 kr. A bevételeknél felemlitem még, hogy a rendezett 3 mulatságból befolyt: 366 frt 50 kr.; az egyleti zászlóra a gyűjtő iverken befolyt 132 frt 50 kr.; a zászlószegekre és zászlószentelési ünnepély költségeire való adakozásokból 169 frt 50 kr.; az első ipartársulattól félévi segély 50 frt; más czímen ismét 750 frt 74 kr.; vagyis összesen 2346 frt 10 kr.

Ezen bevétellel szemben a következő kiadások merültek fel: házbér 245 frt; butorokra és beruházásokra 590 frt 87 kr.; egyleti zászlóra 360 frt; zászlószegekért 58 frt 98 kr.; újságok és folyóiratokra 69 frt 58 kr.; szolgálat és tisztogatásért 93 frt 35 kr.; fűtő s villágító anyagért 60 frt 50 kr.; anyakönyvekre, irodai szerekre, tagsági és vándor könyvecskékre 71 frt 76 kr.; gurigapálya és felszerelése 81 frt 10 kr.; zászlószentelési ünnepély költségeire 135 frt 53 kr.; teremátalakítás és kifestésre 56 frt 10 kr.; egyéb czímen kintadott 185 frt 24 kr., vagyis az összes kiadás 2008 frt 01 kr.

(Folyt. köv.)

Gróf Hunyady Imre ő méltósága az országos közp. kath. legényegylet házára 100 frtot adományozott azon igérettel, hogy míg él, évenként fogja a kath. legényegyletet ez adományban részesíteni. Isten áldása legyen kath. főúrainkon, kik oly kitűnően fölismerik, mit kell nemes áldozatkészéggel támogatniok. Zichy Nep. János, gróf már kétszer 5—500 frtot adott, azimént gróf Wenckheim Frigyes és most Hunyady Imre!

Vajha sokan kövessék a nemes példát, akkor a pesti Kath. Legényegylet háza tehermentesen fog magasztos céljának szolgálni.

(A budai kath. legényegylet) f. hó 8-án és 9-án tartá az ilyi farsangi előadását; mely ez évben éppen össze esett az egylet alapításának évfordulójával, (mely évenként áprilba tartatik meg.) Ugyanis 1868, febr. 9-én vasárnapi napon kezdé meg ünnepélyesen az egylet működését a pesti és óbudai testvér egyletek küldötteinek jelenlétében.

A műelőadás a legsikerültebb és legfényesebbnek mondható azok között, melyeket eddig láttam.

Két operett került a színre az első a varázs hegedű (Le violoncelle) 1 felvonásban 7 jelenésben.

Egyike azon igen csekély számú operetteknek, melyekben a zene játsziasan enyelgő kedvességén kívül — mi közös érdem az operetteknek — e darab máséje egy igénytelen külső ember szívét az erény hősiesség fokán állítja szemünk elé.

A mult századi porlázadások egyike alkalmából egy francia nemes család: Rocluport menekül; a gyermekét egy pornak adja át, kinek hasonkoru csecsemőjével, a nemes gyenlön nevelkedik fel. A pór fiu a rend helyreállítva a nemes családnak adatik a nemes fiut a pór tartja meg. Halála előtt egy levélben be valja az apa borzasztó tettét, s ezt egy hegedűbe rejti, mit állítólagos fiának mint örökséget ad át. Intvéen a fiút, hogy végszükségben törje ketté a hegedűt.

40 évig él ő a hegedűvel mint a falu jó kedvű hegedűse. ekkor keresztleányába — Gorgette (Reinette) — feleszeret egy Péter nevű kertész legény, ki mint a többi parasztoi az öreg Matyo opót boszorkány mesternek tartja a leánytól a rábizott hegedűt erőszakal elveszi, eltöri. Az öreg ki e pillanatban jó; kétségbe esve összerogy. A leány és legény megijedve néz a hegedűre és az örege s megtalálja a széttört hegedű darabja közt az apai levelet, az öreget fölrazzák, ki sirva elzassa el vélt atyja levelét, — de — s ez a nagyszüre az emberszerető uri családtól,

A „KORUNK“ TÁRCZAJA.

A pápa imája.

Péter trónusánál térdelő aggastyán
Szent Elődje lábát csókkal illeti;
Forró köny. görög le bu törölte arcán — —
Oh ne dülja keblét oly fájon neki?
Ne, ne kérd; tekintis rá; buja felelet!
Ily but a világon már ki szenvedett?

Jézus Isten, aki véred áldozatra
Adtad egykor értünk, bűnös népedért,
S a pogányok ezrit üdvigéd hatalma
Szent igazba hajlá s ez hitedre tért;
Látod azt a rémes, barna föllegét,
Mely miszent s igaz, mint vésszel fenyeget.

Égi nap, ki üdvöd kristálytisza fényén
Megtöröd a szellem sűrű éjjelét
S ez a néma bálvány pusztá semmiségén
Undorodva, hűvel pillantott feléd,
Látod azt a bálványt? hiva annyi sok!
Halld, a mint kiáltják: „Jézus veszni fog!”

Szent király, ki földi egyházad fejűl
Tenhelyetted örül Pétert rendeléd,
Hogy, habár üzelve a világ dühétől,
Szikla orma védje folyton lételet,
Nézd, dühöng az dram zord kísértete!
Ha te nem segítesz, ki áll ellene?

Nézd az alvilágnak rut, hazug lakója
Mily dühöngve szorja ellenünk nyilat;
Halld a gunyt bösz ajkán: „már ütött az óra,
Hogy ne lássuk székin a pápa királyt!”
Mintha újra Néző ülne trónusán — —
Oh ne hagy elesni e gyászos tusán!

És az aggnak arcán új mosoly vonal át,
Elapasztja könyét a hit s bizalom;
Isten uja védi; az egyház boruját
Béke váltja majd fel egy szép hajnalon.
Róma vérzett, hajh de Néző sirba szállt — —
A hit égi vára nem ismer halált!

Mátrai Bertalan.

Egy kiszakított lap éltem könyvéből.

— Tragiko-komodia. —

A „Korunk“ eredeti tárczája.

Írta: CARNEVAL.

(Vége.)

Mit volt mit tennem? Egy pillanatig haboztam, s a másikkban helyzetem komikuma elhitette velem, hogy én tudok táncolni, — amely hitnek leghatalmasabb czáfolatát a harmadik pillanat adta, midőn az én bájosan lebegő tánczosnóm közelében oly tánczolás vittem végbe, amilyet — — — no de nem akarok hasonlatot mondani, hisz minden olvasó képzelete előállithatja e satirikus jelenetet!

Princzipálisom nevetett s mit volt mit tennem én is nevettem, pedig éreztem, hogy

hideg veriték verődik ki arczomon: — — — elmúlt a táncz s gondoltam, hogy szabad vagyok, megmenekültem kedves kintóm hatalmától, — pedig most jött még a java.

Amint testileg-lelkileg kifáradva leültem a kerevetre, újra csak azt veszem észre, hogy szép tánczosnóm ismét mellettem van, közvetlen mellettem a pamlagon.

Leirhatatlan az az érzet, mely ekkor lelkem minden izét áltáljárta, kimondhatatlan azon lelki bénaság, mely mindedig ily nagy mértékben erőt nem vett rajtam!

Hogysis ne!

Egy percze alig mult, hogy a társaság hangos kacajja közt fejeztem be életemben első tánczpróbámat, s most ismét egy másik kudarcznak vagyok kiszemelt áldozata, mely elől kitérni többé nem lehet.

És az anygali daemon mellettem a mai estén csupa jókedv volt, kaczagott, hogy majd a láz vett erőt rajtam, mert tudtam, hogy e kacaj éle ellenem van irányozva! — Beszélt mindenről, ami szóke fűrtös fejébe férközhetett, — nekem pedig hallgatni kellett, mert száz világért sem lettem volna képes ez órában egy összefüggő árva szócskát kiejteni.

Daemonom még közelebb huzódott hozzám, éreztem forró lehelletét, s kábulva hallgattam a szavakat, melyeket csábos ajkai susogtak — — — szerelemről — — — szerelemről.

Oly édesen, oly igézőn beszélt a szív

ki az imént adott 1000 frcot Péter vált ingére, az öreg mit se akar el venni s továbbra is meg marad a vén hegedűsücs.

Egy gyönyörű zárdallal inti az ifjúkat az öreg; korunk előnyeit felhasználni. E jelenet oly jó volt adva hogy teljes hatását gyakorolta mindnyájunkra.

A második daraba már decemberben színünkre került „Matrózok a fedélzeten“ című egy felvonásos vig perette volt.

Egy megromlott frezatte képviseli ideje alatt a transport házba kénytelen időzni. A matrózok ez időt együtt töltik vig dalok és poharazás között. Egyikök beleszeret Profond iskola mester leányába kit meg is ígérnek ha kormányossá lehet. Társai kik szereztek a felügyelőt Pifard atyust kéri fel és saját jelöltségükől lemondanak javára. Az iskola mester leánya midőn már majdnem minden meghiusul a vén felügyelőt egyikét üveg borral meg nyeri, ki is a kapitánynál meg szerzi kormányossá való kineveztetését. Pifard atyus hadiélmeinyei, Sparmecel orvos és Profond iskola mester bohózás alakjai, Bibiena a házi zsarnok leskelődése Pifard atyusra és a kiszabott büntetés a komicum netovábbjai.

Forró köszönetünk a derék rendező ur a fáradhatlan szorgalma 3 Karg K. a -nak valamint derék karmesterünknek a nyújtott nemes elvezetért a két estén.

Kántor Lajos, m(elnök.

Hulló csillagok.

— Mosdósy Imrétől. —

III.

(Vége.)

A cigány elálmósodott . . a csaplárosné a konyhában elaludt . . István gazda az asztalon terült el . . Peti meg kinézet a sötét utcára — s aztán felkeltette Istvánt . . karjára támasztotta s vitte magával . .

Két óra elmúlt már, midőn a kis viskó ablakán kopogtattak!

A gyermek aludt, az anyai gond virrasztott, bár testén a hideg láz borzongása futkozott!

világáról, oly csábító negédességgel mondta ki a szerelemsugallta vallomásokat, mintha csak előtte térdelő imádójának ajkairól leste volna el valaha.

S mindennek befejezése újra az a két-értelmű mosoly volt, mi annyira bántott engem. „Ugye- szép volt!“ — kérdé naiv hangnyomattal.

„Szép.“

Ez volt az egyetlen szó, mi keblemből feltörhetett, ez is csak viszhangja volt talán a hozzám intézett kérdésnek.

Fejem szédült, forróság és hideg borzongás szaladtak végig testemen, keblem szokatlanul háborgott s nem volt annyi erőm, hogy távozni mertem volna a családi körből, hol ezen estén oly különös tréfálózásoknak voltam főszerepvívője.

Későre járt az éj s a mama szava felszólatta a társaságot, illetőleg véget vetett furcsa helyzetemnek!

Ledőltem ágyamra, de az álom elkerült; mindig azon csábos szavak zúgtak fülemben, melyeket Irénke ajkai susogtak.

Tudtam azt, hogy tréfa volt az egész, de tudtam azt is, hogy ez a család körében titok leple alatt nem maradhat. Mi is természetesebb mint, hogy holnap első dolga lesz a szép Irénkének elmondani barátnői előtt, hogyan valott ő szerelmet patvaristájuknak!

Szegény patvarista!

Hallom előre azt a kacaját, mely ekkor a csókra termett ajkáról felhangozik!

„Klára!“ szolt ottkint egy hang csendesen!

„Ki van itt?“ ?! kérdé az anya . . . alig tarthatva vissza egy sikoltást . . . s egy bizonyu rázkódással ugrott fel helyéről, s futott az ajtóhoz, s reszkető testével betámasztotta azt.

„Klára!“ ismétlődött a hang, „beteg nagyon a kis leányod!“

„Holló Peti!“ . . . suttogta Klára, s ezer halál ijedelmé vette lelkét körül: „mit akar itt kigyelmed az Égáldja meg . . távozzék . . ne zavarja betegemet!“

„Itthon van az urad Klára?“ kérdé Holló Peti ugyanazon egykedvű hanggal . . .

„Nincs, nincs . . . vagy igen! Mit akar! Távozzék az Isten áldja meg! Meghal a gyermekem!“ s szorongatva nézett, hol a faajtóra, hol meg gyermekére; s ajkát a küzdelemben egész kékre harapdálta . . .

„Klára . . . jusson eszedbe, hogy egykor szerettél engemet, hogy én boldoggá akartalak tenni, s te eltaszítottál . . . s most olyan ember mellett, minő a férjed, még a gyermeked is megfagy, éhen hal meg, hát magad hogy lehetnél boldog!“ . . .

„De én boldog vagyok, én szeretem az uramat nagyon, engem ne bántson senki . . kelmed is kiverhetett volna már a fejéből egy ilyen bogarat, mint én, a mint én is kivertem már régen . . .!“ s utána gondolta: oh bár ezt tudnám megtenni!

A kis leány a hangokra fölébredt . . . elkezdett sirni, jajgatni . . . Némáság következett erre . . . Az anya odaugrott leánykájához. Peti pedig az ajtóhoz . . .

„Klára, szolt ismét: eressz be . . orvosságot hoztam a leányodnak, a mi kis hugomtól megmaradt.“

Klára nem szolt semmit . . felvette leánykáját, odátámaszkodott vele a szoba sarkában, a hideg falhoz, s ott várta mi történik . . .

Peti pedig egy perc alatt ottbennt termelt; oda lépett a roskadozó asszonyhoz s villogó szemével vadul körültekintve, beszélni kezdett:

„Hallod Klára . . . ottkint kegyetlen

hideg van . . . még az egészséges ember is megfagy . . . hát még a holt részeg . . . egyet mondok . . ha haza jó az urad ne ereszd be, hadd fagyjon meg . . megszabadulsz tőle . . s aztán enyém léssz megint . . fogadd meg a szavamat!“

Klára magához szorította görcsösen gyermekét, hogy az majd elsikította magát, s egy rettentő igent bólintott fejével a legénynek.

„Most hát Isten áldjon! De megtedd a a mit mondtam! . . .“

Klára fogvaczogva mondá: meg meg! s arra elé tartotta kisdédét, hogy ne lássa a legényt! Peti eltávozott . . .

Klára egy ideig ott állt a fal mellett . bizonyu rettegéssel gondolt vissza a legény minden szavára . . . arra a vad tekintetre, mely annak szeméből tükröződött . . .

Az alatt a néhány perc alatt mindent átszenvedett, átszenvedte a testi, lelki halál-félelmét, átküzdötte a test és lélek minden kísértését . . . mindegy volt most rája nézve élet vagy halál: hanem nem mindegy lányára nézve: ő már meghalt férjének, férje is ő neki, de gyermekükért mindkettőnek élnie kell . . .

Az a siro gyermek az minden szenvedését elfagyasztotta egyszerre, az a gyermeki hang minden reszketést eltávolított belőle egyszerre.

Sirt, sirt keservesen: könnyei ráhullottak gyermeke forró arczára, — s mindannyiszor neheztették elaltatását, míg végre az édes dédelgetés, s a zokogás tompa danája elaltatták ismét a szenvedőt . . .

Mikor elaludt, Klára egy csókot nyomott ajkára . . . eloltotta a mécszet s ment újra ment a zivatarral farkasszemű nézve! Az csapkodta a havat szeméibe, mintha azt kérdezte volna, mit keressz, gyöngye teremés . . . Klára pedig foga között kéjittasan suttogá . . . „az uramat meg kell keresnem; meg kell találnom. A korcsmában sötétség volt . . . ott nem lehetett, valahol máshol kellett neki lennie . . . akárhol, kint, akármerre, de a szabadban . . . akármerre, de a zivatarnak kitér . . . meg kell találnia

eddig nevet nem találtam, újra végig hullámzik keblemen, de szerencsére, csak pillanatig zaklatott, mert mire célhoz értünk, már visszanyertem úgy — ahogy nyugalmaimat.

„N. Ilonka kisasszony“ — hangzott Irma szózata, s avval távozott, ott hagyva engem egyedül a bájos ismeretlenlennel.

Ha visszagondolok e pillanatra, csodálkoznom kell önmagam felett, hogy úgy el tudtam társalogni a kedves hölgygel, kit életemben először láttam itt.

És ki hinné azt, hogy kevés vártatva tánczra vittem hölgyemet — — — (mert melleleg megjegyezve, ama csúfos kudarc után titokban tánczolni is tanultam —).

Ekkor kezdém érezni, hogy van valami a világon, mi az embert boldogítani tudja.

A bájos Ilona oly igazán, oly csábosan tekint reám, oly édesen felelt, s oly kedvesen beszélt velem, hogy kábult örömmel szívtem magamba a boldogság rózsás légkörét, mely ezen estén körülfogott. — — — Keblemben megzendült egy hur; minek hurja lehet ez? — kiki gondolhatja.

S most, hónapok ntán, édes érzéssel gondolok vissza e lemult napok keserű lezckéire, — s bosszankodom magam felett, hogy tudtam én éveken keresztül oly magába vonult lenni, midőn oly boldog lehettem volna, mint most vagyok, ha a piros viganós kis leányra, kedves Ilonkámra leányra, most már kis feleségemre ránézek.

Szegény patvarista.

De hát mit törődöm én az előttem oly közönyös hölgyvilág itéletével?

E kérdés tolakodott agyamba, de e gondolat, melyet azelőtt oly fennen hangoztattam, — — — nem adta vissza nyugalmaimat. Szívem hangosan dobogott, és — és — én éreztem, hogy nem vagyok többé a régi phlegmatikus természet, — az önosság oly nyakas képviselője!

Az a sziv, melynek én oly prózai meghatározását adám, lassankint letépte burokját és kezdett — — — érezni!

Egyik napon asztalomán meghívót tartam, mely egy az ifjuság által rendezendő táncmulatságra szolt. Hogy ki juttatta ezt szobámba, még ma is titok előttem. Elég az hozzá, hogy megvagyok hiva, s illetlenségnek gondolám e meghívást el nem fogadni!

Barátaim a meglepetés és bámulás hangjával fogadtak, midőn vig körükben a bál estén megjelentem.

Elkezdődött a táncz, melynek azonban én csak néma szemlélője voltam. Azt gondoltam, hogy észrevétlenül állok itt, s annál nagyobb volt meglepetésem, midőn gyengéd k'z érintését érzem vállamon. Visszatekinték, s Irma állott előttem s mosolyogva sugá felém:

„Jöjjön velem, be akarom mutatni egy szép kisasszonynak.“

Gépiesen követém, egy pillanatra, úgy érezém, hogy az a különös érzés, melynek

gyermek apját! Egyik utcából ki, másikba bejutott, mind hiába, — már összejárta a falu minden utcáját, — mindhiába: István nincs sehol... Meg kell lennie... ezt mondogatta folyton s futott, futott...

Megnézett minden árkot, nem esett-e bele véletlenül, — nem temette-e bele a zivatar valahol a hóba... végre meglátott a kertek alatt, a fehér havon feketedni egy hosszú alakot... Égető meleg futott végig minden tagján... Ez ő... ez ő; megvan, meglelte... s kettőzött erővel futott feléje, hogy életét megmentse... mert minden perc drága volt... Elérte... Meglelte: örömben felsikított... talán még az a kis lány is meghallotta ez örömsikoltást... S aztán nekikezdett a felnyaláboláshoz... Hanem az a test olyan merev volt már, mint a vas, azok a tagok olyanok voltak, mint a jég... Hátára kapta... nem hajlott meg... majd úgy vitte, mint a zsákot... majd megállt vele... nézte... szölongatta... kedves Istvánjának, egyetlen férjének szólí-gatta... mindhiába... merev volt, mint egy megfagyott halott... Iszonyu sejtelen fogta el lelkét... hátha már vége van, hátha már későn jött...

S a szél minden hulláma oly éles vándor-ként csapott arcába, oly rémitő kegyetlenséggel sivitotta, hogy: késő, késő... hogy utóbb lelke is egész ádáz örülettel kölcsönözte e hangokat, s sikoltva rohant végig a testtel árkon-bokron... folytonosan azt kiáltva: késő, késő...

Hajnal felé közeledett az idő... a vihar alábbhagyott valamivel... a szél nem zugott olyan erősen, — nem is volt rá szükség, hisz nem kellett már a sziv zaját s fájdalmát tulkiáltani, sem a dárídó hangjain kifogni... A hold is előbujt, talán, hogy megnézzé, hogy ki az, ki ott a fagyos havon fut, törtet, roskadozik, s örült kiabálásával felzavarja az ő birodalmának csendjét... s végre belebukik terhével egy árokba, s ki sem kel onnét...

Holló Peti nagyon rosszul aludt... édes anyja, midőn a konyhán és istállóban dolgát végezve bement felrázni, azzal a hirrel keltette fel, hogy Peti fiam: a Balog István megfagyott az éjjel, a kertek alatt...

Megfagyott? kérde Peti, nagyra nyitott szájjal bámulva anyja elé.

„Feleségestül” teszi hozzá az anyja... „Nem lehet... nem igaz, kiáltott Peti... hazudott a ki mondta... nem lehetem édes anyám!” s azzal futott s meg sem állt Balog István viskójáig... Ott pedig keresztül törte magát a báméskodó szomszédasszonyok és néni csapatján, berontott a szobáskába, — azt a kis lányt, a ki még most is ott nyögött a szegényes ágyon, ölébe vette, összevisszacsókolta... s ujra keresztül törve meg sem állt vele hazáig...

S azt a kis lányt pedig felnevelte... de sohasem feleségesedett meg...

Beszéltek is aztán sokat a falubeliek erről a dolgról...

Hova viszi az embert az ördögi pénzvág?

Három lánczon tartja fogva és vezeti pokolba az ördög az embereket: e lánczok a szemek kívánsága, a test kívánsága és az élet kevélysége. Ha nem is a legveszedelme-sebb, de a legközönségesebb és legalávalóbb kétségkívül az első a három közül, mert hiszen ennek rabjai egyesegyedül a hideg görönggy, a durva, élettelen anyag után vágy-nak és futkosnak. Mily nyomorult, szánandó ember az, ki egész boldogságát abban leli,

ha sokszor mondhatja: ez is az enyém, emez is az enyém!

A legszomorubb persze az, hogy az ily birvágónak vagy, gazdagság utáni kívánsága kielégíthetetlen. Ha egyszer belefészkelte magát a szenvedély szive mélyébe, szünet nélkül hajtja az embert, mint a bezárt gőz a gépezetet, hogy eselekedjék és elégitse ki szenvedélylyé fajult vágyát. Ez aztán rábirja irigykedés, hazudozás, uszóraskodás, csalás, lopás, de még gyilkolásra is.

Nem kevésbé retentő mint tanulságos például szolgáljon e dologban a következő elbeszélés. Egy derék földműves mondta el nekünk néhány év előtt.

Körülbelül harmincz év előtt élt S.-köz-ségben Bern városához közel egy házaspár; szegényebb sorsu embserek voltak, kiket Isten több gyermekkel áldott meg. A gyermekek egyike gyönyörű szép lányka volt, elbeszélendő történetünk kezdetekor még csak három éves. Miután a sveiczi alpok vidékét, főleg pedig e család világhírű otthonát, nyáron át sok idegen látogatta, megtörtént, hogy egyik napon egy előkelő úri ember jött nejével S.-be. Az említett gyermek épen az úton játszott hasonló társaival. Hitvány öltözéke daczára is feltűnt az idegeneknek a lányka szépsége. Az úri hölgy, ki nem volt szerencsés anyának hogy mondhatosa magát, amint meglátta a kedves gyermeket, egész súlyával érezte szívében a keresztet, melyet Isten rá bocsátott. Férje pedig arczáról mintegy leolvasta e gondolatokat.

„Mit gondolsz, kedvesem, szól a férj, nem volna jó ha e kedves gyermeket, magunkhoz vennők, hogy javainkban, melyekkel Isten megajándékozott, része legyen, azokat élvezze és majdan örökösünk is legyen? Rosz ruhácskájáról következtetem, hogy szülői szegények, kik bizonyára örömmel veendik, ha életterhők egy részétől megmentjük őket.”

„Ajánlatod, édes férjem, igen szép, viszontza a nő, és méltó nemes szivedhez; oh! mennyire óhajtom, hogy kívánságod teljesüljön, de attól félek, hogy e kis kedves édes anyja nem fog beleegyezni. Vagy tán azt hiszed, hogy egy anya, oly könnyen válik meg gyermekétől? És nem tűr inkább vele együtt éhséget, nyomort?”

„De hiszen, folytatá a férj, mi csak fel akarjuk nevelni a gyermeket és boldoggá tenni. Egyébként kisértünk meg, nem nagy fáradságba kerül.”

Egy korcsmához értek s a gyermek szülői után kérdezősködtek. A korcsmáros megértvén, kiket keresnek, azonnal elhivatá őket. A nemes gondolkozású úri ember előadta a szülőknél óhaját, hogy tudniillik e gyermeket nevének legnagyobb öröme magához kívánná fogadni s vele, mint saját magzatával bálni. Az apa vállát vonogató, az anya azonban azonnal beleegyezett s csupán azt kívánta, hogy áldozatáért, melyet így hoznia kell, valami illő kárpótlást nyerjen. (!)

Az úr rögtön szép összeget fizetett a házaspárnak megigérvén egyuttal, hogy, bár mikor lesznek szükségben, kész rajtuk segíteni. Az apának kérelmére ez ígérlet írásban állíttatott ki, s az iratnak egy másolata a korcsmárosnál helyeztetett el. A vásár így hát megtörtént.

A lánykát oly drága ruhába öltöztették, hogy testvérkéi és játszótársai meg is irigyeltek, s aztán eltávozott a csendes faluból, szülőföldjének kis völgyéből magukkal vivén őt már most nevelőszülői. A jó szivű házastársak, mintha saját vérök lett volna, oly kitűnő szeretettel voltak a lányka iránt, ki is nemsokára egész otthonosan érezte magát új, de barátságos környezetében és a nevelőszülők szeretetét őszinte viszon szeretettel há-lálta meg.

Hiszem, hogy a nyájas olvasó már bele látott a hegyi faluban lakó házaspár szívébe. — Látja már bizonyára, hogy őket is ama lánczok egyike tartja, melyekről szólottunk. Főleg az az asszony lehet gyanúban, még pedig tudtom szerint nem alap nélkül.

Gyermekekre már ezután nemsokat gondoltak; de ugyancsak eszökön volt folyton a kötelezvény, melynek értelmében minden szükség esetén pénzért kopogtathattak az úri ház ajtaján. A szükség, legalább képzeletökben, most gyakrabban köszöntött be és meg is kapták mind annyiszor a nagylelkű úrtól a kívánt összeget.

Tizenkét év mulott el azóta, hogy a lányka elvált a szülői háztól s ezen idő alatt viruló leányzóvá lett a Bern felvidékéről való gyermek. Már régóta ébren volt szívében a vágy, láthatni az egyszerű házikót, melyben első gyermek éveit tölté, főleg pedig azokat, kik éltét adták s kiknek emléke már csaknem egészen ki nem mosódott lelkéből. S azért midőn újból kérelem érkezett pénzért, kikérte édes nevelőtől, hogy ezuttal ő vihesse el szülőinek a pénzt. Drága nevelői szívesen egyeztek bele és gazdag ajándékokkal látván őt el szülői részére, elbocsájtották.

Minő érzelmek kelhettek szívében a szép szűznek, midőn a postakocsiról leszállva szülőföldére lépett? Midőn lányokkal találkozott, kik e vidéken ugyan nem ritkán látott, de az övéktől nagyon is elütő öltözét megbámulták, elgondolta, hogy talán épen ezek gyermekkori pajtásnői lehetnek, kikkel ezerszer futkosott virágokat keresve a réten vagy pillangókat úzve. Az az ember ott, ki jószágát hajtja, talán épen édes atyám — így gondolkodhatott — vajjon megismerne-e, ha oda lépnek hozzá s megzólítanám... Csendesebben! erősen, hangosan dobogó szívem, egy gondolat villant meg elmémbe, egy terv, mely igazán érdekes, nagyszerű! Előbb szeretetemet tapasztalják édes, jó szülőim s aztán ismerjenek csak meg!

Ej, de fognak szemet mereszteni, ha látandják a fénylő aranyat, melyet egy idegen, ismeretlen kisasszony juttatott nekik! De még ha megtudják, hogy gyermekek vagyok, hogy boldog vagyok és hogy őket is boldogokká tenni jöttem!

Ily és hasonló gondolatok és érzelmek hullámozgattak a szűz lelkében, szívében, mi-alatt ama korcsmához tartott, melyet nevelő-atyja pontosan leirt neki, hogy könnyen rá-találjon. S ah! az ártatlan gyermek nem sejté, hogy az ármányos ördög, ki a két bü-nös öregnek lelkét a pénzvág kötelekeivel erősen magához fűzte, már lesben áll, hogy e reményeket, melyek mint tavasszal a virágok, úgy fakadtak az ártatlan sziv örömkertjében, jeges dér módjára megsemmisítse!

A vendéglős ama férfi volt még, ki mint tanu szerepelt amaz ismeretes szerződés megkötésénél. A leányzó tudatá vele kilétét, előadta neki szándékát és részletesen kérdezősködött szülői lakásáról.

Elindult a ház felé. Drága nevelői szavaiból és némi homályos visszaemlékezésből tudott még valami képet alkotni magának ama házról és bennlakóiról, mely azonban nem mindenben felelt meg annak, mit megérkezés után látott. Valami nagy emberismeretet rövid életében persze még nem szerzett, mindazonáltal észrevehett valamit övéi viselkedésében, mi inkább elidegeníté, mint vonzá őt.

A szülők nem ismerték fel lányukat és kéjtutazónak tartották, ki a vidék szemlélése és élvezése végett jöhetett. És nem is talál-ták persze különösnek, hogy a kisasszony ama kívánságát nyilvánítá, hogy e házban szeretne éjszakázni. Az anya egy findzsa ká-vét hozott. Miután elkölté a vélt utazónő, egy száz frankos aranyat tett a findzsába.

Midőn ezt a pénzbe szerelmes asszony meglátta, rendkívüli volt öröme. Volt persze ezer hála- és köszönetmondás a legszebb szavakkal és azonnal az egész ház, udvar, konyha, pincze, minden rendelkezésére állott a nagylelkű kisasszonynak. De oh! az a csillogó ércz, melyen az asszony egész lelkével csüngött, horog volt, melyet az ördög vetett ki, hogy rajta elvigye az ő számára már eléggé megért lelket. Ki hinné, hogy emez asszony fejében ama pillanatban, midőn a mit sem gyanító, idegennek hitt kisasszony oly nagylelkűnek mutatta magát, az átkos gondolat fogamzott légyen meg, hogy a nemes szívű jötevőt megrabolja, de még előbb meggyilkolja!

A nyájas olvasó azt fogja mondani, hogy, ha szerencsés lett volna ez asszony, katolikusnak lehetni, úgy a miatyánkot imádkozta volna e pillanatban és elérve e mondathoz. „És ne vigy minket a kísértetbe!“ elűzte volna magától az ördög sugallmait. Igen, kivált ha alázatosan imádkozik, el nem esik, le nem győzi a kísértet, de ő már annyira az ördögé volt, hogy imádkozásra többé nem gondolt.

Mint Éva a paradicsomban, meghallgatá a kísértőt ő is és mint ösanyánk, úgy vezette félre hitvestársát. Félre hívta az embert, teli beszélte fejét, hogy a kisasszony rendkívül gazdag aztán kívánságot igyekezett benne ébresztetni a pénz után, végre előállott ördögi tervével, hogy jó lesz a kisasszonyt megölni és így pénzéhez jutni. A férj, ki sajnos, jó tanítványa volt feleségének, lassacskán megbarátkozott a gondolattal. Kicsinálták, hogy valami szerrel elbódítják a leányt és éjjel a folyóba dobják. A férj elment a korcsmába, hogy a mütéthez szükséges folyadékot beszeresse. A korcsmáros azonnal beszédbe ereszkedett vele és mondá, hogy bizonyára nagy öröm van a házuál, hogy lányuk, kinek oly boldog élete van nevelőinél, meglátogatta őket. . . . Könnyebb elképzelni, mint leírni, az érzelmeiket, melyek az atya szívében támadtak. Kirohant és futott minden erejével haza! . . . „Rettenetes! Szent Ég! Mi volt szándékom!? Saját lányomat, tulajdon magzatomat, gyermekemet megölni, én az atya, én magam!“ . . .

Lélekszakadva és egészen megzavarodva ért haza. Mily szerencse, hogy a korcsmába ment! Legalább még megakadályozható a borzasztó tett! . . .

Bizony késő volt . . . az asszony épen, midőn átlépte a küszöböt jött fel a pinczéből késsel kezében.

„A szobában van még a kisasszony?“
Dadogá a reszkető atya.

„Lenn fekszik a pinczében; mit akarsz vele?“

„Hol? . . . A pinczében? A pinczében!“

„Nos hát, amint észrevettem, hogy igen bizalmas hozzám, lecsaltam a pinczébe és a torkát . . .!“

Engedd meg, szives olvasó, hogy ne fessesem tovább e vérfagyasztó dolgot. Amint a gonosz asszony megtudta hogy saját testét, vérét gyilkolta meg, bántódott, fájlalta ugyan nagyon, mi azonban kétségbeesésé fajult benne, mely Isten irtalmában bizni nem tud. A vétkezés netovábbját elérte. Ugyanazon késsel, melylyel kézzel előbb gyermekét ölte le, szúrta át bűnőktől mocskos szívet.

Hála legyen Istennek, hogy ezen rémséges elbeszélést valami vigasztalóbban véggezhetjük. A szerencsétlen férj ugyanis, kit, mint láttuk, felesége szedett rá és birt oly sok rosza, maga jelentette fel a bíróságnál a rémisztő tettet és nyugodtan tűrte a rá szabott büntetést és hisszük, hogy Istentől is megnyerte bűnei boosánatját.

Vigyázz, kedves olvasó, hogy bilincseibe ne verjen az ördögi pénzvág.

Németből: Szény János.

Melyik boldogtalanabb?

— Rajz. —

Jelige: Nézd az éltet, s megérted ezt.

Zimankós, hideg téli idő van. A süvöltő szél torlaszokat fúj a finom hópolyhektől a néptelen utcákon, sivitva, kaczagva végignyargal a tetőkön, bedudol a kéményeken s azután tovább-tovább rohan fagyasztó jó kedvében . . . . .

S ezen pokoli időben a főváros egyik elrejtett zugában, félig roskadozó épületnek padlásszobájában egy férfit látunk gondolatokba merülve ülni a nyitott ablak mellett; — nyitott vala az, mivel szárnyait lerágta az időnek vasfoga s nem találkozott ember, aki érdemesnek tartotta volna ezen romhalmazba új ablakokat készíttetni. Merveven ült, mintha csak szobrásznak vésője alól került volna ki, szemeit az előtte elterülő városra irányozva, Tekintsünk körül a szobában, — talán megfejtethetjük e rejtélyes férfiú kilétét?

Egy ágy, egy asztal s szék képezik az egész butorzatot, a falakon semmi kép, csak egyetlen kis feszület tekint le e néma nyomorúságra.

Az ágyban valami élő lény mozog, — igen két gyermek alszik ott, a hideg kékké tette halvány arcaikat, de boldogok ők, hisz az édes álom ringatja őket ölelő karjaiban, talán édes anyjuk szerető keblére álmódják magukat s boldogan szívják az élet keserü nedvét — — — oh most boldogok ők, nem érzik a jelennek nyomasztó kinjait, hisz felébredve, az apának kétségbeesett arcán kívül még száraz kenyeret sem láthatnának.

Ilyen a nyomornak tanyája, ilyen a kétségbeesés előjátéka.

A merveven ülő férfiú ott az ablaknál. — gyármunkás; szívtelen ura elvette kenyerét, mert egyik gonosz parancsának nem engedelmesskedett, mert nem tudta kitépni szívéből az erkölcsös becsület azon gyökérszálát, mely őt a romlás örvényétől távol tartotta.

S munkát veszve most itt tengődik gyermekeivel, — talán most is arra gondol, mivel elégítse ki majd felébredő s kenyerért rimánkodó kisdedeit!

S e gyermekek anyja?

Meghalt!

Alig néhány nap előtt borultak reá a rideg sirnák néma hantjai s nem hagyott mást örökségül szeretteinek, mint forró szerelmét, — és ama kisdéd keresztet a falon ott, — talán ifjúkori egyedüli emlékét.

Elköltözött, — s magával vitte a sir mélyére a bus férjnek minden vigaszát, de visszahagyta gyermekeit, azokat a félig fagyott s kiéhezett fiúcskákat a kemény ágyon ott!

Oh vitte volna ezeket is magával, ki tudja, milyen sors vár reájuk e nyomor közt? hideg a sir, de nem érzik azt halottai, szük a koporsó, de oly szépen megfér benne az, kinek itt félvilág keskenynek látszott.

A szobába vezető lépcsőn ropogás hallatszik, majd az ajtón kopognak, — az ablaknál ülő férfiú felriad merengéséből, s visszafordulva legnagyobb meglepésére előtte áll egykori ura.

„Minő hideg van itt“ — — szól ez, körültekintve a szegényes szobában.

A munkás összereszt s az ágyon oly csendesesen nyugvó gyermekeire tekintett.

„Miért nem fűtötök itt, miért nincs ablak szobádon, hisz gyermekeid csonttá fagnak!“ — szól aggódást szinelve a gyártulajdonos.

A munkát veszített ember ámulva nézett szerencsétlenségének szívtelen okozójára, nem tudta felfogni e különös változást, nem volt képes kitalálni az okot, mely ezen embert oly nyájassá, oly leereszkedővé tette. Nem tudta elgondolni, mi hozhatta e büszke

urat az ő rozszant hajlékába, a nyomorúság padlásszobájába?

Valami különöset akarhat tőle, de hogy mit, azt távolról sem gyanította.

„Uram, — szól remegő hangon, — látia-e nyomort, és szánakozni akar rajtam? Nem tudom, mi hozhatta önt ide, ki engem előbb oly kegyetlenül az utca sarába dobott ki, ahonnan örülök, hogy e rongyos oduba vonulhattam szeretteimmel!“

„Ember, ne beszélj így, érzem szavaid sulyát, — visszafogadlak munkásomnak, — de egy feltételt szabok!“

„Kezem erős, ha mindenemet elveszteném is, s ez megmaradna, kétségbe még nem esném, — ha tehát akarod, szolgálatodra szentelem ismét azokat“ — — — lázasan mondá a szerencsétlen ember e szavakat, de azért elég halkán, nehogy gyermekeit felébressze.

Egy reménysugár villant át éltének elborult egén, örült a gondolatnak, hogy újra becsületes keresménye után élhet s felnevelheti gyermekeit, kik most a reménytelen nyomorúságnak néznek eléje.

„Egy feltételt szabok!“

„És mi lenne az?“

„Ha hallgatni tudsz, miként a sir!“

„Miről hallgassak én?“

„Egy megbízást akarok adni neked.“

„Beszéljen uram, itt nem hall senki sem, csak gyermekek, s miként látja, mélyen alszanak.“

„Nem! az Istenért nem! hátha e repedt falak tovább adnák zítkomat, s annyi szép reményem, annyi édes álom dugába dőlve általa. Jöjj velem, lakásomra, kövess, kövess.“

„És e gyermekek!“

„Hm! maradjanak, ne félj, nem lopja el őket senki sem.“

„De nem hagyhatom magukra őket.“

„Hát örködni akarsz felettük? az ajtót bezárod, hisz oly édesen alusznak, mire felébrednek, százszor visszatérhetsz. Fontold meg, kenyered forog szóban. Siess, tégy amint mondtam.“

A munkás engedett. Valami deszkafélével betámasztotta az ablakot, hogy a süvöltő szél ne járja szabadon a szobát; előkeresett még egy darab száraz kenyeret s azt oda tette gyermekei ágya mellé, ha felébrednének, legyen mit enniök.

Az ajtóból még egy gondteljes pillantást vetett reájuk, s megpillantotta a falon függő kis feszületet, újra visszajött tehát s levette azt a falról és keblébe rejté. Alálos ágyán neje azon utasítással nyújtá ezt át neki, hogy élte nehéz óráiban tegye keblére ezt, s ez fogja őt nehéz küzdelmeiben és gondjaiban vigasztalni, a becsületesség utján megtartani, amelynek mártyrjává lett.

Szóltalanul haladtak a néptelen utcákon, a nagyszerű paloták között, miglen egy óriási épülethez jutottak: ez volt a gyártulajdonos palotája. Fölhaladva a lépcsőn, magányos, keskeny szobába jutottak. A gyáros gondosan körülnézett, bereteszelte az ajtót s elkezdé:

Itt senki sem hall, csak magunk vagyunk. Előbb már titoktartást fogadtál, de én evvel nem elégszem meg.“

„Hát mit kíván uram?“

„A tárgy fontos — — — ha tervem megbukik, reám gyalázat, enyészet vár! — Én kívánom esküdet! — — — —“

„Eskümet?“

„Igen! Habozva mentem hozzád, mivel ismerem kemény fejedet, amely inkább választotta a nyomorúságnak kinjait, mint az én jó tanácsomat; de gondolom, hogy helyzeted, mely amint láttam, egész borzasztóságában érezte veled a szegénység iszonyait, — megtanított téged arra, hogy a

becsület utján járni nem elégséges a jólétre, vagy jobban a földi boldogulásra."

A munkás hallgatott. Arcának rideges rángatózása elárulta az iszonyu harczot, amely keblében felzúdította az érzelmeiket; eszébe jutottak gyermekei a szelid földi angyalkák — — — s egy nehéz könyecseppet morzsoló szét szemében.

"En kívánom esküdet!"

"Esküszöm — — —" felelt mély, tompa hangon a szerencsétlen férfi.

"Tehát halld, amit mondani akarok. Gyáramnál oly munkákba kaptam, melyek felülhaladják vagyoni állásomat. Nekem vagy gyalázatosan buknom kell, avagy — — — pénzt szerezni. Tudod, van egy gazdag nagybátyám, akinek egyedüli örököse én vagyok. Ezen ember öreg, tehetetlen, — vétkeznél-e ha ezen ember életét a néhány évvel megrövidítenéd, amit még le kell élnie, — annál is inkább, mivel ezáltal otthon didergő családoknak életét mented meg? Lehet-e bűn az, midőn valaki talán három, vagy egy évet elvesz egy oly ember életéből, akinek tengegyedése itt a földön csak nyomorúságok lánczolata, akinek a halál csak a nyugalom lágy párnája, melyen korhadó csontjait megpihenesse. Mit gondolsz?"

A munkás hallgatott.

(Vége köv.)

Vasuti históriák.

irta: SIKOR MARGIT.

Ha az ember valami érdekes, mulattató dolgot akar olvasni, akkor csak keresse fel a napi lapok hírei között a — vasuti kalandokat, melyek manapság gomba módra teremnek; nem tudom, csak a papirosan-e, vagy valóságban is? A valószínűség látszata mind egyiknél ott van, hát elhiheti aki éppen akarja, vagy aki mulatságosabbnak találja történeteket, mint a meséket.

Uram fia! mi minden megtörténik azon a vasuton!

Egy éltesebb hölgy ül a coupéba, hova beszáll még három jámbor diák gyerek.

Alig indul el a vonat hangos dörögéssel, az egyik levante oda szól jelentőség teljeseen másik két collégájához: „Kezdjük?!” „Még ne” felel vissza még jelentőség-teljesebb komolysággal a másik — „majd később!”

A hölgy figyelni kezd.

„Talán jó lenne most!” kiált fel a harmadik, mikor már feltartóztatlanul rohan tovább a tüzskölő vonat.

A magányos hölgy rámereszi ijedségtől dermedt szeméit a beszélőre, s reszket, mint a nyárfá levél.

„Jól van, hát kezdjünk bele! Szerencsére kevesen ülünk a coupéba, van elég szög!” — s egy elszánt, megdöbbenően határozott mozdulattal a kopott kabát zsebbe keresgél a vállalkozó ember keze.

„Kegyelem! kegyelem! sikoltoz a hölgy megrémülve. „Kegyelem! szegény árva vagyok!” s szürkülő feje jajveszékelve esik sovány keblére,

A három vakmerő lovak meglepettve tekint fel, de azért az a motoszkáló kéz mind mélyebbre nyul a kabátzsebbe, s lassan kinuz onnan valamit.

„Jézus Mária, Szent József!” Egy velőt rázó rikkantás, s a sovány hölgy vékony alakja eltűnik az ablakon keresztül.

Általános ijedelem, csodálkozás. Az elszánt diák gyerek kezében remeg a — kártya csomag s szívdobogva néz társaira; azok kihajolnak az ablakon, de nem látnak semmit.

A megijedt hölgy szerencsére lábba esett s nem történt baja. Legelső dolga futni a táviróhivatalba, sürgönyözni a B. i. rendőrök-

nek, hogy a személyvonat ez és ez a számú koupéjában három rablógyilkos les prédára. Tartóztassék le nyomban.

A három diák meg eszeveszetten sürgönyöz visszafelé, hogy egy örült hölgy ugrott ki az ablakon a robogó vonatból. Vegyék megfigyelés alá.

Tableaux.

Egy lengyel zsidó utazik valahova s egy kocsiába kerül a vasuton egy csendes fiatal emberrel. Eljövén az ájtatoskodás ideje, a vén rabbi elfordul, s csendesen szedegeti ki táskájából az imádkozá-hoz szükséges „esz-czeigokat” Éppen fel akarja rakni magára a sok „czók-mókot, mikor utitársa eszét veszte döngöti az ajtót, és torka szakadtából „gyilkost” kiabál.

A vén zsidó megrökönyödik és menekülni akar. A bátor utitárs dettó.

Neki futnak egymásnak annyira döngögtetik ablakot, ajtót: „Megakar ölni! segítség! segítség!”

„Beakar csukatni! fel akar akasztatni! segítség! segítség!”

Egy fiatal hölgy magányosan utra készül. Jegyet vált a II-odik helyre, de véletlenül egy első osztályú kocsiába keveredik. Itt egy udvarias gazdag kereskedő tőprekodik a világ romlottságáról.

A fiatal hölgy csinos, a gazdag kereskedő véllalkozó szellemű ée szemes, s csakhamar összebarátkoznak, s nyugodtan társalognak egymással.

Az udvarias ember megváltja az első állomásnál kedves utitársa részére az egész utra szóló I. osztályú jegyet, hogy továbbra is élvezhesse kellemes társaságát.

Vig csevegés között érnek az alagutig, itt kiveszi a kereskedő szivartárczáját s egy cigarettával kínálja meg az eleven kisasszonyt. — Ennek egyszerre eltűnik a mosoly rózsás arcánál, s iszonyu sikolylyal rohan a coupe ablaknak, hogy onnan leveesse szép testét. A megrémült utitárs rohan utánna és megkapja szoknyáját, hogy megmentse. A hölgy folyton küzköd vele, le akar ugroni; a férfi erősen fogja két karjával az eviczkelő hölgyet, és nem ereszt. Mire beérnek az állomásra, a kimerült lovak piros arczán egymásután hullakak alá az izadtság cseppjei. Megkönnyebbült sohajjal ereszt ki kezéből a szoknyát.

Bíróság elé citálják az idegrázó jelenetért. Roskadozva vallja be, hogy csak cigarettával akarta megkínálni a hölgyet, egyebet nem tett. — De ezentul az ilyen merényletekkel is fölhagy. — Lakására viteti magát, s megfekszi két napig ez iszonyu ijedelmet.

A hölgy visszanyeri lelke nyugalmát, s zavarodottan vallja be, hogy mikor megpillantotta a dohány szelenczét, azt hitte, hogy el akarják kábítani s desperációjában rontott neki ablaknak.

Általános elszörnyűködés és mosolygás. A bártortalan hölgy ellebeg.

Egy ur, valami üzleti dolog miatt, ntnak indul ötezer forintjával. A vasuton véletlenül találkozik egy idegen ural, ki rendkívül előzékeny és szives hozzá. Miután egy városba utaztak, összebeszélkeztek, hogy egy fogadóba fognak megszállni.

Amint megérkeztek rendeltetési helyükre, egy magán fogat várt rájuk, s az idegen udvariasan kínálta meg helylyel az új ismerőst. Egy másik utas is csatlakozott hozzájuk, és gyors vágatással indultak utnak a lovak. Csakhamar völgyet, mezt hátuk mögött hagytak, s a szabadkozó urat minden ellenkezése daczára lefoglák, bekötötték szeméit, elvették

pénztárczáját, s veszett üggetéssel vágattak tovább, árkon bokron keresztül

Végre megérkeztek valami ismeretlen helyre. Itt levették szeméről a kötést és két napig csukva tartották valami sötét kamrában. Harmadnap újra felültették a kocsiára, bekötötték szeméit, visszaadták pénzeserszényét, s egy harmadik, ismeretlen ural utnak indították. Mikor elérkeztek a falu határához, letették az utast, és ők tovább hajtottak.

A szegény ember azt hitte, hogy álmodik. Megforgatta üres erszényét, és az ezer forint eltűnése szomorúan bizonyította, hogy ez egy mesés történet. Söhajta ballagott a rendőrségre, hogy az őrök a nyomát az eltűnt bankóknak. Talán üti is; de én nem hiszem, hogy — megüsse.

Volt egy öreg özvegy asszony ismerősöm. Igen jó asszony volt szegény, de volt egy furcsa bogara, azaz: nem, is bogara volt, hanem — tükre. Nem tudom kitől örökölte, de rettenetes nagy becsben tartotta. Egyszer valami ostoba cigányasszony azt jövendölte neki, hogy addig ő mindég osinos asszony marad, míg az a tükör el nem török.

Persze, azért az a tükör éppen olyan híven megmutatta neki a ránczait, mint akár milyen más tükör; de ő boldog képzelődésében azt meg ne látta.

Egyszer valami hosszú utra indult, hogy meglátogassa egy távoli rokonát. Egyetlen drága kincsét, a tükröt, magával czipelte persze mindenhova. Hogy el ne törjék valahogy a kezében tartogatta.

A vasuti kocsi párnai közé elhelyezkedett nagy kényelemmel s drága tükröt odatámasztva az ablakhoz, boldogan szundikált.

Az alatt beszállt a kocsi s egy fiatal ember s elhelyezkedett a másik ülésre.

Szórakozottan jártatta végig szeméit utitársánén, de egyszerre merően rászegeszte tekintetét a tükröből kisugárzó saját alakjára, s még gondolkodásba esve sutogta:

„Ejnye, de ismerős nekem ez az ur! mintha már láttam volna valahol!”

Felkelt, hogy közelebb menjen az ismerős jelenséghez is — beleütötte orrát a tükröbe.

„Ah! ah! mondta zavartan, amint visszaütödt a sima lapról — azt gondoltam, valami ismerős!”

Amint mult hóban jegyet váltok a vasuti pénztárnál, vállamra súlyosodik egy vén lány ismerősöm súlyos, kövér keze:

„Hova utazik így egy magában?”

„Sopronba!”

„Ugy? No akkor egygyütt mehetünk. Én is oda tartok!”

Jól van hát; megegyeztünk.

Lujza kisasszony döcögött előttem kocsiszállis természetével, ezer szoknyájával.

Mert nagy elővigyázatból mindég szörnyen felöltözködött, ha utazott.

Mikor megérkezünk a vasuti kocsi ajtóhoz, lerakta minden csomagját a lábához, és nagy lihegéssel felmászott az ajtóig, a conducteur és az én segítségemmel.

Ott benn, a homályos, setét kocsiában, kényelembe akarta rakni magát és nagy czipelődés közben leült.

Éppen nekem magyarázta, hogy mennyivel kényelmesebb ülés esik így, ha csak egy szoknyán ül, mintha mind valamennyit maga alá gyűri az ember; mikor egyszerre valami sajátos elnyomott, ijesztő basushang erőlködik ki alóla mely halálos ijedelembe ejtette a 40 éves hölgyet velem egygyütt:

„Szapperlott, noch einmah! Was für eine keckheit ist das! Ich wer? doch zeigen! . . . Az én utitárs nóm felugrott, mint a nyíl, s minden kövérsége daczára vil-

lámgyorsan rohan ki az ajtón, le a lépcsőkön. Minden csomagját ott hagyta a nyakamon, és az öreg semitát, ki, mikor megpillantotta az elriasztott hölgy kabátcsutkáját, egyszerre szelidebb hangulatu test, és mosolyogva rebegette:

„Ah! eine Dame! ? Pardon!“

De az rohan úgy, hogy utól sem érhettem. Sikoltozva tapasztotta két kövér kezét piros, szemérmes arczára, s keservesen sikongatott: „Ráültem az arczára! Milyen szegény! Szegény zsidó, az arczára ültem! Szent Teremtőm!“

Mért is alusznak hát a vasuti kocsi-
s mért is vannak homályosan égő mécssek? !
Na tessék! az olyan vasuti kaland, a mely az orrom előtt megtörtént.

Oh! ezek a vasuti históriák? !

Frissítő.

A főrendiházi törvényjavaslat ellen még a mamelakok közt is találkozott néhány jobb érzelmű opponens, csak hogy a nagy ur, Tisza talált lakatot szájukra, valóságos csodadoktor. „Zavaros a Tisza vize, nem tiszta.“

Különbösen nagyon jellemző dolog volt az is, midőn a szolnokiak nem Paulerhez, hanem Tiszához mentek törvényszékért könyörögni. — O Tisza!

Furesa világot élünk! Angliában a máhdi csinál meleget, Franciaországban az anarchisták dynamitja ugrasztja, hogy nálunk is legyen valami, van omnibus-straik.

Az elegans zsidók nevüket hogy változtatják: Mojsze (Mór), Mordechai és Markus (Miksa), Smül (Sándor), Feiwei vagy Fohle (Felix), Jochanan (János), Perez (Ferencz), Gerzon (Géza), Rafael (Rudolf), Dávid (Adolf vagy Ödön), Wolf (Vilmos), Mandel (Emil), s ezenkívül vannak még az Abrahám, Efrajém, Simson, Isák, Naftali, Jecheskel, Herskó, Jermiah, Chajem, Laibis, Paskete stb., melyeknek viselői szinte változtatják nevüket a világ előtt. Leánynevek a Rifke (Terez vagy Róza), Mirjám (Mari), Chana (Nina), Gittel, Rakhel, Lea, Eszter, Blümele, Zipora stb. Szóval csodálatosabbnál csodálatosabb nevük van a zsidóknak, melyekkel azonban a világ előtt nem élnek.

Definíciók a házasságról.

Az orvos: egy különöseks láznak nevezi, mely forrósággal kezdődik és hidegséggel végződik.

A vegyész: egy egyszerű rokonvegyületnek.

A gyógyszerész: a leghatásosabb lehűtő pornak.

A jogász: egy adásvevési szerződésnek.

A kereskedő: spekulációnak, melyben nem lehet előnyösen bukni.

A költő: regénynek, mely több kiadást hoz létre.

A színész: egy tragikomédiának, hol a kritika nagyon különféle.

A katona: egy háborúnak, mely gyakran hét, — de olykor még a harminczéves háborut is tuléli.

Éles kritika. Egy nem rég elhalt osztrák államleíróról, a ki a szellem jelentékeny hiánya által tünt ki, egy élcés politikus ezt mondá: „Mi különbség van X. és Cincinnátus között? Midőn Cincinnátus visszavonult, az eke mögé állt; ha majd X. visszavonul, az eke előtt kell járnia.“

Helyes megfejtés. A. Kedves barátom légy szives, adj nekem kölcsön 50 frtot! B. Inkább ajándékozok 5 frtot; így neked is lesz hasznod, nekem is.

Melyik edesebb? Egy uri embertől, ki már a harmadik feleségével élvezte a házasi élet örömeit, valaki azt kérdezte, hogy melyik felesége volt a legjobb. A férj e kérdésre így válaszolt;

„Harapj egymásután három vadalmába és azután mond meg, melyik volt az edesebb!“

Hogy kell kitérni a kölcsönzés elől? A.: (az utcán találkozik barátjátjával) Légy szives, kölcsönözz hólnapig 10 forintot! B.: Nagyon szivesen. . . . de, ejnye, éppen nincs nálam egy krajczár sem. . . . A.: Nos, és otthon? B.: Köszönöm, mindannyian jó egészségben vannak, alásszolgálja! . . .

Táviratot adott fel egy ur, mely a következőleg hangzott: „Fájdalommal jelenthetem, hogy nagybátyánk, Tamás, meghalt. Végrendelotét holnap olvassuk. Jöjjetek melőbb. Azt hiszem, mi vagyunk az örökösök.“ — Egy szóval több, — mond a távirás. — Egygyel? . . . akkor tessék azt kitörölni, hogy „fájdalommal“.

Van ez a gyermeknek. K. szolgabiróék nagy lakomát csaptak. Pompás ételek kerültek az asztalra, a vendégek jóizüen ettek, hanem a kis Bélának a legjavából nem volt szabad venni. Evés közben szóba jött, hogy az lfjak hajlamuk szerint különféle pályára lépnek. A szolgabiró ur oda fordul a kis Bélához: „Hát te fiam mi szeretnél lenni?“ kérdé; mire a gyerek így felelt: „Vendég.“

Hol van a barátság. Nézed, a hogy száll s jár a galamb a tiszta tetőkön És szukos tornyon nem kap a röpke madár. — Nem megy üres csür és hely után a hangya-sereg; nem Semmi barátot sem várjon a tönkrejutott. Latinból Ovid után.

A szorgalmas munkás. János mester (aki egész délután a kocsmában üldögélt) „De most már sietek haza, itt az ideje, hogy — fajrontot csináljak!“

Nagyságos asszony: Sári! hol van a Lencsi szolgáló? — Hihetőleg a malaczokat eteti, felelé urnőjének a szakácsné. Ezalatt bejön Lencsi, urnője várivalt: Hol csavarogsz te haszontalan. — Kérem alássan, az urfiaknak vittem reggelit.

A statisztika mutatja, hogy nem szük ruhák és szorító cipők rövidítik az életet, hanem az ezekért fizetendő kontók, csak eként lehet, hogy a nők tovább élnek mind a férjek.

Vannak emberek, kik belülről is a divat követelményei szerint öltözködnek.

A tapasztalás mindennap bizonyítja, hogy az emberek legkevésbé tudnak uralkodni nyelvükön.

Szeretnénk mindenkinek szívébe látni, de megfordítva nem óhajtuk ezt.

Mi tulajdonképpen az udvariasság? Oly kölcsönös törekvés, mely szerint mindenki elleplezze hiúságát azzal szemközt, kivel udvarias kívánt lenni.

Ostoba. Goussaut, a párisi számvevő hivatal elnöke, annyira híres volt elméje korlátoltságáról, hogy maga XV. Lajos is min-

dig megfeledkezett méltóságáról, valahányszor egy-egy újabb Goussaut adomát hallott. Az elnök egyszer egy társaságban volt, a hol a piquet játék felet. Egy játzó háta mögé állt, aki csakhamar hibát követett el. „Az ördögbe is“ — kiált fel — „valóságos Goussaut vagyok. „Ön ostoba ficzkó!“ kiálta dühösen Goussaut a játzóra. Ez visszafordult s nyugodtan és mosolyogva mondá: „Helyesen, épen ezt akartam mondani!“

A szerelem költészete manapság. Egy ifju és egy leányka ülnek a pamlagon egymás mellett. Az ifju szemében a szerelem lángja lobog. „Akarsz az enyém lenni?“ sutogja epedő sohajjal s a lányt közelebb igyekszik magához vonni. A leányka azonban nem hajlik feléje. „Jó ember leszek s minden rossz szokásaimat abbahagyom!“ — szölt az ifju sürgetőleg. Semmi felelet. „Nem fogok többé inni!“ folytatá. Szerelmének tárgya érzéketlen marad. „És nem fogok dohányozni!“ Semmi felelet. „A kártyázást is abba hagyom!“ Semmi hatás. „Sehova sem megyek nélküled!“ A leányka csak fejével bólingatott. „És holnap egy pompás gyémántgyűrűvel ajándékozlak meg!“ A leányka földreszeggett szeméit most fölemeli, fejecskejét az ifju vállára hajtja s érzéstől reszketve sugja: „Oh Alfréd, mily kedves vagy te!“ — És átöleltek egymást — és álmodoztak — a leányka a gyémántgyűrűre gondolt, az ifju pedig, hogy hol az ördögben szerezhetné ő azt meg.

Halálos ágyán feküdt egy igen eladósodott egyén. — Csak addig élhetnék még adósságaimat kifizethetném. Hát örökké akar maga élni? mondá a mellette álló orvosa.

Zene.

— **Megjelent s beküldetett:** „Ludovika-Dsárdis Eredeti magyar; a „fehérmegyei táraskör“ báljára zongorára irta Feleki Hugó nővérenek Feleki Ludovika kisasszonynak ajánlva. Ára 1 frt. Kapható Budapesten Táborosky és Pars zenemű kereskedésében.

Történelmi Naptár.

Február.

15. **Vasárnap.** D. Fauszt- és Jov. 1798. Kovacsich József nagyhirű magyar történet buvár születése Budán. — 1855 Székely Gróf Teleki József Erdély egykori kormányzója, a magyar akadémia halhatatlan érdemű elnöke remek magyar történész és buvár meghal Pesten.

16. **Hétfő.** Julianna sz. — 1458 Hunyadi Mátyás mint magyar király fényes bevonulását tartja Budára. — 1811 Wenkheim Béla báró magyar szónok és országgyűlési követ, 1867. belügyminiszter születése Pesten.

17. **Kedd.** Donát vt. — 1856. Heine Henrik az kor legnagyobb költőink egyike halála.

18. **Szerda.** Hamv. Szerda. — 1586. évben az első burgonyát Drage Ferencz be hozza Durópába. — 1695. Szécsény György Magyarország áldornyagya meghal 103. évében Pozsonyban. — 1703. Zrínyi Ilona, Tököly Imre hőslelkű neje II. Rákóczy Ferencz anyja halála. — 1790. A magyar korona Budára viszsza hozzatik Keglevich József és Nádasdy Mihály korona örök átlul. — 1819. Beöthy Zeigmond magyar költő és író születése Révkomáromban. 1867 A magyar alsóházban felolvastatik a királyi leirat, mely által gróf Andrássy Gyula magyar minister elnöknek kineveztetik, és az alkotmány ellenes honvédelmi patens felfüggesztetik.

19. **Csütörtök.** Konrad Hv. — 1796. Csengery József magyar író születik Villy helységben Abauj megyében. — 1809 Dászay Pál remek történet író születik Szánton Abauj megyében.

20. **Péntek.** Jéz sz töviskor. — 1796. Mészáros Lázár magyar hadügyminister születes Baján. — 1859. Zrínyi József, jeles magyar publiciska és író rögtön halállal kimult Pesten.

21. **Szombat.** Severián vt. — 1732. Pálffy Miklós gróf Magyarország nádora, híres tábornagy halála.

Szerkesztői üzenetek.

Mosonyi köszönettel vettük, év kérünk minél előbb ilyes jó dolgot. Anonimus kalácsa. Ha nevét nem tudjuk, hogy küldjük meg a számot melyben a dolgozat megjelenik. Ft. Fonyó P. köszönettel vettük a tudósítást; és szívből örvendünk a jó példa adásnak, melylyel többeket mintegy serkenteni kegyeskedett. Margitl. Becces levelét köszönettel és örömmel vettük, bárha csak több ilyen lelkes barátunk lenne. L. M. Szeged. Betegségünk hátrált mindekkoráig felelni szíves soraira Szepesi. Köszönjük, jönni fog. Munkási. Ohaját teljesítettük, kívánja a példányokat most vagy személyesen veszi át. Schubert. Fogadjon hálás köszönetünket. Korais Köszönettel vettük. Heinrich. Kalácsa. A gyűjtés hogy megy?

Sajnáljuk, hogy lapunk zárta után tartó gr. Apponyi Albert nagyszerű beszédét és hogy így arra nem reflektálhattunk.

Újlag felhívjuk a kath. legényegyletek főt. és nagyságos Elnökeit, hogy lapunkat ismertetni és terjesztetni kegyeskedjenek. E célra vannak régebbi lappéldányaink, melyekből kívánatra ingyen 25, 35, sőt többet is szívesen rendelkezésükre bocsátunk.

A németországi gyógyászati üggyársulatok által megvizsgált és kitűnő alkalmazhatósága végett a magas cs. kir. magyarországi helytartóság által engedélyezett

Köszvényvászor

mindenféle köszvény, csúz, rheuma, szaggatás, mell-, gerincfájdalmak, keresztcsontfájás (Hexenschuss) lábköszvény stb. ellen.

Egy csomag ára 1 frt 5 kr., kettőserejű 2 frt 10 kr.

Dr. Hufeland híres orvos gyógytani műveiben így szól: „Két baj létezik, melyek ellen a gyógytan hasztalan kutatott eddig gyógyszerrel bíró szer után; e bajok a fejcsőz és a köszvény”. Ezeknek óvszere a köszvényvászor által fellelve van.

Dr. BURON párisi általános seb-tapasza

mindenféle sebek, gennyedések és daganatok ellen. — Egy köcsög ára használati módszerrel együtt 70 kr., kisebb köcsög 35 kr. Postán küldve 10 krral több. — Valódián Pesten egyedül csak **Török József** ur gyógyszerárában, király-utca 7. sz. — **Debrecenben**: Rothschnack ur gyógyszerárában. — **Szombathelyen**: Pillich Ferenc ur gyógyszerárában. — **Mohácson**: Jez-vics Károly. — **Kolozsvárti**: Wolff és Hinz gyógyszerészeknél. — **Eger**: Köllner gyógyszer. — **Szegeden**: Wegler György és Kovács gyógyszer. — **Temesváron**: Johner és Tarczay gyógyszerész. — **Nagyváradon**: Molnár gyógyszerész. — **Nyitra**: Tombor Kornél. — **Pécsen**: Pacher. — **Nagy-Szeben**: Schneider. — **Székesfehérvár**: Dieballa Gy. — **Gyöngyösön**: Vozary gyógyszer. — **Szigetváron**: Ehrenfeld W. — **Miskolc**: Ujházy gyógyszer. — **Pozsony**: Schnopper gyógyszer. — **Kassa**: Eschwig gyógyszer. — **Brassó**: Kugler. — **Arad**: Tones és Társa. — **Oravica**: Knoblauch gyógyszer. — **Belgrád**: Dilber gyógyszer. — **Ujvidék**: Grossinger gyógyszer. — **Agram**: Mitlbach gyógyszer.

Miseruhák és egyházi szerek gyára

római katolikus

Miseruhák, dalmatikák, pluviálék, albák, rochetek, zászlók, lobogók, Monstranzok, kelyhek,

a leggazdagabb

és görög rítusban.

ciboriumok, füstölők, lámpák, gyertyatartók, china- és próba-ezüstből, Pontificale-eszközök

felszerelésig.

ZAMBACH és GAVORA

Budapesten váci-utca 17. sz.

O Eminenciája a bibornok Magyarország Herceg Primásának szállítója. Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltetnek. Nem tetsző tárgyak kicseréltetnek

A „KORUNK”

hirdetésfelvételi irodája

Budapest, váci-utca 9. sz. a.

létezik.

Összesen 10.000 nyeremény.

1

SORSJEGY

1

forint.

o. é.

Huzás f. é. február 20-án

A sorsjegyek valamint a sorslosági jegyzék portomentes megküldése céljából 15 krajcár melletlenlő a megrendeleshez.

II. KINCSEM-SORSJÁTÉK

1. főnyeremény forint

50.000

2. főnyeremény 20.000 3. főnyeremény 10.000 forint o. ér.

A sorsjegyek kaphatók

A MAGYAR LOVAR-EGYLET SORSJEGY-IRODÁJÁBAN

Hatvani utca BUDAPEST Nemzeti Casino, ugyszintén valamennyi váltóházaknál, lottogűjtődék és svivartózsdeknél.

további nyeremények
2000 forint
1000 forint

11

SORSJEGY

10

forint.

o. é.

Huzás f. é. február 20-án

A sorsjegyek valamint a sorslosági jegyzék portomentes megküldése céljából 15 krajcár melletlenlő a megrendeleshez.

Minden nyeremény készpénzben kifizettetik.

Budapest, 1885. Nyomatott a „Hunyadi Mátyás” intézet gyorsajtóin. (Zölfa-utca 43)